

РЕШЕНИЕ

№ 4828

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12033** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. А. А. ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв. А. Т., със съдебен адрес: [населено място], ул “П.” № 39 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3310 от 2021 г., издадена от Н. Д. С. на длъжност младши автоконтрольор в ОПП- СДВР, с която за извършени от водача на МПС Д. А. А. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че не е извършил твърдяното нарушение, а и същото не било установено от страна на административният орган в хода на административното производство. Не били събрани каквито и да било други доказателства, които да потвърдят посоченото. С оглед на изложеното моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Претендира разноси по делото, съобразно на представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован чрез процесуалният му представител адв. Т., която е депозирала становище по жалбата, имащо в едната си част характер на писмени бележки, в което са изложени доводи за

незаконосъобразността на оспорения акт и основателността на жалбата.

Ответната страна – Н. Д. С. на длъжност младши автоконтрольор в ОПП- СДВР“, редовно призован, не изпраща представител. В депозираните по делото писмени бележки, ответникът е взел становище по същество на жалбата, като е счел същата за неоснователна и е направил искане за присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 3310 от 2021 г., издадена от Н. Д. С. на длъжност младши автоконтрольор в ОПП-СДВР е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на Мазерати Левате с рег. [рег.номер на МПС] . Било отнето и СУМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 445121 от 23.11.2021 г., че по данни на свидетели очевидци Р. Е. и А. Г., на 22.11.2021 г., около 22.30 ч. в [населено място] водачът Д. А. А. управлявал л.а. Мазерати Левате, с рег. [рег.номер на МПС] под въздействието на наркотични вещества и техните аналози. Изпробван е с техническо средство D. test 5000, със сериен номер ARLN-0103, който е отчетел положителен резултат – Кокаин, проба номер 285 в 00:00 ч. на 23.11.2021 г. В АУАН било посочено, че на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 086072 за ВМА.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

По делото е представена докладна записка на Р. Е., изготвена във връзка с установеното нарушение, както и справка за нарушител/водач Д.А., с последно отразени действия към 23.11.2021 г. и с посочени съставени срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Представени са по делото и талон за медицинско изследване № 086072, както и протокол за химическо изследване за определяне на концентрация на алкохол в кръвта № 285 от 23.11.2021, 00:00 ч., от който е видно, че е отчетен положителен резултат – Кокаин

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 22 от делото/, с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на

претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. [HYPERLINK "https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0" \l "p35325043" \t "_blank"](https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0) чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. Мазерати Левате, с рег. [рег.номер на МПС] , Д. А. А., управлявал л.а под въздействието на , с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на

хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят А. като водач на МПС е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Този факт не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство, макар, че от страна на процесуалния му представител бе заявено само като твърдение, че е посетил посоченото в талона за медицинско изследване, медицинско заведение. Не се ангажираха каквито и да е писмени или гласни доказателства в подкрепа на това твърдение, че лицето е посетил посоченото в талона медицинско заведение в рамките на указаното време, както и, че е дал кръв за изследване.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на

МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна направените по делото разноски общо в размер на 100 лв. представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. А. ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв.А. Т., със съдебен адрес: [населено място], ул “П.“ № 39 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3310 от 2021 г., издадена от Н. Д. С. на длъжност младши автоконтрольор в ОПП- СДВР, с която за извършени от водача на МПС Д. А. А. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Д. А. А. ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР, разноски в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: